

Ο ΑΓΑΠΗΣ ΘΕΟΣ
ΚΑΙ Η ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ
ΤΩΝ ΑΙΩΝΙΩΝ ΒΑΣΑΝΩΝ,
ΣΦΟΔΡΑ ΑΣΥΜΒΙΒΑΣΤΟΣ

DAWN BIBLE STUDENTS ASSOCIATION
199 Railroad Avenue
East Rutherford, NJ 07073 U.S.A.

www.dawnbible.com/gr/

Ο ΑΓΑΠΗΣ ΘΕΟΣ ΚΑΙ Η ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΤΩΝ ΑΙΩΝΙΩΝ ΒΑΣΑΝΩΝ

Ἐφρανόσθης, ἀγαπητὲ ἀναγνώστα, ποτέ, τί ἐννοοῦμεν ὅταν λέγωμεν αἰώνια θάσανα; Ἡ διδασκαλία αὕτη ἐννοεῖ ὅτι ὅταν εἶσαι ἁμαρτωλὸς καὶ ἀποθάνῃς, θὰ θασανίζεσαι εἰς τὸ πῦρ τὸ θεῖον πάντοτε· οἱ πόνοι σου θὰ εἶναι φρικτοί, μέρα-νύκτα· καὶ θὰ θογγᾶς αἰώνιος. Καὶ τώρα γίνεται τὸ ἐρώτημα: Τί ὄφελος θὰ σοῦ γίνη με τὸ νὰ θασανίζεσαι αἰώνιος; Τίποτε, παρὰ μόνον πόνοι.

Καὶ τώρα, τί ὄφελος θὰ ἔχη ὁ Θεὸς με τὰ θάσανά σου; Ἡ μήπως θὰ εὐχαριστεῖτο; Ὁ Θεὸς τῆς ἀγάπης, θὰ εὐχαριστεῖτο; Ὁ πολυεύσπλαγχνος Θεός, ὁ ἐλεήμων Θεός, νὰ μᾶς θλέπη νὰ θασανιζόμεθα μέρα-νύκτα ἐνώπιόν Του; Οὐδέποτε. Οὐδέποτε.

Εἶναι ἀσυμβίβαστος ἡ διδασκαλία τῶν αἰώνιων θασάνων με τὸν ἅγιον καὶ ἀγαθὸν χαρακτῆρα τοῦ πολυευσπλάγχνου καὶ ἐλεήμονος ΘΕΟΥ.

Διὰ τοῦτο λέγομεν ὅτι ἡ διδασκαλία τῶν αἰώνιων θασάνων εἶναι μεγάλη θλασφημία κατὰ τοῦ ἁγίου Ὁνόματος τοῦ Θεοῦ τῆς ἀγάπης.

Πῶς εἶναι δυνατόν εἰς τοιοῦτος ΘΕΟΣ ἀγάπης, καθὼς μᾶς πληροφορεῖ ὁ ἀπόστολος (Ἰωάννης Α'. δ. 7-10) νὰ ἔχη κατασκευάσει μέρος μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ τιμωρῇ τὰ τέκνα του με θασανιστήρια αἰώνιος;

Ἐσκέφθημεν καλῶς διὰ τὴν τρομερὰν αὐτὴν θλάσφημον διδασκαλίαν, τὴν ὁποῖαν ἀποδίδουν εἰς τὸν πολυεύσπλαχνον ΘΕΟΝ, Ὅστις «τόσον ἠγάπησε τὸν κόσμον, ὥστε ἔδωκε τὸν Υἱὸν Αὐτοῦ τὸν Μονογενῆ, διὰ νὰ μὴ ἀπο-

λεσθη πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτόν, ἀλλὰ νὰ ἔχη ζωὴν αἰώνιον» (Ἰωάννου γ' 16).

Ἡ διδασκαλία αὐτῆ τῶν αἰώνιων βασάνων εἶναι τερατώδης συκοφαντία ἐναντίον τοῦ ἁγίου Ὀνόματος τοῦ Δημιουργοῦ ἡμῶν.

Τὴν σήμερον, πού ζῶμεν ἐνταῦθα καὶ ὑποφέρομεν ἀπὸ τὴν μίαν ἢ τὴν ἄλλην ἀσθένειαν, πολλάκις ὅταν οἱ πόνοι εἶναι ἀνυπόφοροι, ζητῶμεν νὰ ἀποθάνωμεν διὰ νὰ ἀπαλαχθῶμεν ἀπὸ τοὺς πόνους. Τώρα, πῶς εἶναι δυνατόν νὰ πιστεύωμεν ὅτι ὁ Θεὸς μόλις ἀποθάνωμεν καὶ εἴμεθα ἁμαρτωλοί, θὰ μᾶς μεταφέρῃ ἀπ' αὐτὰ τὰ γήινα βασανιστήρια εἰς αἰώνια χεῖριστα βασανιστήρια, νὰ καιώμεθα μὲ φρικτοὺς πόνους πλέον αἰωνίως;

Τί μεγάλη καὶ τερατώδης βλασφημία κατὰ τοῦ Ἁγίου ὀνόματος Τοῦ πολυελέου καὶ πολυευσπλάγχνου Θεοῦ!! Πόσον παράλογος καὶ φρικτὴ συκοφαντία εἶναι ἡ διδασκαλία αὐτῆ τῶν Αἰωνίων Βασάνων!!!

Θὰ φέρωμεν ἐν παράδειγμα ἀπλοῦν διὰ νὰ κατανοήσωμεν αὐτὴν τὴν τρομερὰν συκοφαντίαν κατὰ τοῦ Θεοῦ τῆς ἀγάπης.

Ἐάν τις ἔλθῃ εἰς τὴν οἰκίαν σου καὶ τὸν φιλοξενήσῃς πολὺ ὥραϊα, ὡς φίλον καὶ μετὰ ταῦτα ἀκούεις ὅτι αὐτὸς ὁ φίλος σου λέγει ἔξω εἰς τοὺς ἀνθρώπους ὅτι ὅταν τὰ τέκνα σου κάμνουν κακοκεφαλιὰς πρὸς τιμωρία των, τὰ καθήζεις ἐπὶ τινος πυρακτωμένης στόφας. Πῶς θὰ τοῦ ἀρέσει, ἀγαπητέ, αὐτὴ ἡ συκοφαντία;

Δὲν εἶναι τερατώδης συκοφαντία, κατηγορία καὶ βλασφημία δι' ἐσέ; Καὶ ἐάν εἶναι δι' ἐσέ, καὶ δι' ἐμέ, δὲν εἶναι χειρότερη διὰ τὸν ἐλεήμονα καὶ μέγα τῶν οἰκτιρμῶν Θεόν, αὐτὴ ἡ τρομερὰ καὶ βλάσφημος διδασκαλία τῶν αἰώνιων βασάνων;

Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, ἡ Ἁγία Γραφή, δὲν ἀναφέρει οὐδαμοῦ τοιαύτην τρομερὰν διδασκαλίαν. Εἰς ἐκεῖνο μόνον πού δύνανται νὰ στηριχθοῦν οἱ θιασῶται τῆς διδασκαλίας ταύτης, εἶναι ὅτι χρησιμοποιοῦν μερικὰ σύμβολα καὶ παραβολὰς τῆς Ἁγίας Γραφῆς, τὰ ὁποῖα σύμβολα καὶ παραβολαὶ ἐλέχθησαν διὰ νὰ διδάξουν ἄλλα ζητήματα τὸν λαὸν τοῦ Κυρίου. Ἀλλοίμονόν μας, ἐάν θὰ τὰ

ἐξελαμβάνομεν τὰ σύμβολα καὶ τὰς παραβολὰς τῆς Ἁγίας Γραφῆς κατὰ γράμμα.

Ἐπὶ παραδείγματος χάριν ὁ Δανιὴλ εἶδεν δραματικῶς ἕν θηρίον, τὸ ὁποῖον εἶχεν σιδηροὺς ὀδόντας καὶ θυχας, καὶ κατέτρωγε τὴν Γῆν, κτλ. (Δαν. ζ'. 23-27).

Μὲ τοῦτο δὲν σημαίνει ὅτι τὸ ὄραμα αὐτὸ ἦτο ἢ εἶναι κατὰ γράμμα πραγματικότης. Δὲν ὑπῆρχεν, οὔτε ὑπάρχει ἕν τοιοῦτον θηρίον. Τὸ θηρίον αὐτὸ συμβολίζει τὴν Ρωμαϊκὴν αὐτοκρατορίαν, ἣτις ὑπεδούλωσεν ὅλα τὰ ἔθνη εἰς τὸ παρελθόν.

Εἶναι ἑκατοντάδες συμβολισμοὶ καὶ παραβολαὶ εἰς τὰς Γραφάς.

Εἰς τὴν Ἀποκάλυψιν (ιβ' 1.) ἀναφέρεται ὅτι ὁ Ἀπόστολος Ἰωάννης εἶδε σημεῖον μέγα ἐν τῷ οὐρανῷ, « . . . γυνὴ ἐνδεδυμένη τὸν ἥλιον καὶ ἡ σελήνη ὑποκάτω τῶν ποδῶν αὐτῆς, καὶ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτῆς στέφανος ἀστέρων δώδεκα». Αὐτὸ εἶναι ἀδύνατον νὰ εἶναι, ἢ νὰ ἦτο πραγματικότης κατὰ γράμμα, διότι πῶς ἡμπορεῖ μία γυνὴ νὰ ἐνδυθῆ τὸν ἥλιον κατὰ γράμμα, τὸ μέγα αὐτὸ σῶμα τοῦ οὐρανοῦ καὶ τοῦ ἀστρονομικοῦ μας συστήματος; Ἀλλὰ, διδάσκει πνευματικὴν διδασκαλίαν τῆς ἐκκλησίας τοῦ εὐαγγελικοῦ τούτου αἰῶνος καὶ τῶν 12 ἀποστόλων κτλ.

Ἐπίσης εἰς τὸ ἴδιον κεφάλαιον τῆς Ἀποκαλύψεως (ιβ' .) ἀναφέρεται ὅτι εἶδεν ἕνα δράκοντα μὲ ἑπτὰ κεφαλὰς καὶ δέκα κέρατα. Δὲν εἶναι αὐτὰ κατὰ γράμμα, διότι οὔτε ὑπῆρχε τοιοῦτον θηρίον, οὔτε ὑπάρχει, ἀλλὰ δεικνύει καὶ διδάσκει ἐν διαβολικὸν καὶ τρομερὸν σύστημα, περὶ τοῦ ὁποῦ δὲν θὰ σχολιάσωμεν τώρα, διότι ὁ σκοπὸς εἶναι νὰ παρουσιάσωμεν εἰς τὸν ἀναγνώστην μας ὅτι ἡ Ἁγία Γραφή ἀναφέρει πολλὰ σύμβολα, σημεία καὶ παραβολὰς, τὰ ὁποῖα δεικνύουν ἄλλα μαθήματα ἀπὸ ὅ,τι φαίνεται τὸ σύμβολον, ἢ τὸ σημεῖον, ἢ ἡ παραβολή.

Ἐπίσης εἰς τὴν Ἀποκάλυψιν (ζ'. 1-3) ἀναφέρεται ὅτι: «Τέσσαρας Ἀγγέλους ἰσταμένους ἐπὶ τὰς τέσσαρας γωνίας τῆς Γῆς, κρατοῦντας τοὺς τέσσαρας ἀνέμους τῆς Γῆς . . . ἕως οὗ σφραγίσωμεν τοὺς δούλους τοῦ Θεοῦ ἡμῶν . . . »

Καί κατά τήν διάρκειαν τῶν σκοτεινῶν αἰῶνων πολλοί λεγόμενοι χριστιανοί, τὸ πῆραν κατά γράμμα ὅτι ἡ Γῆ εἶναι πλατεία καὶ ἔχει τέσσαρας γωνίας. Καὶ μέχρι σήμερον ὑπάρχει εἰς σύλλογος εἰς τὴν Ἀγγλίαν καὶ πιστεύουν ὅτι ἡ Γῆ μας εἶναι πλατεία, μετὸ ὄνομα: Britain's Flat Earth Society.

Παρ' ὄλην τὴν πληροφορίαν, τὴν ὁποίαν ἔχομεν σήμερον, καὶ ἰδιαιτέρως οἱ τελευταῖοι ἀστροναῦται Charles Conrad, Jr., καὶ Richard F. Gordon, Jr., ἀνεφώνησαν, περιφερόμενοι πέριξ τῆς ἀτμοσφαιρας τῆς Γῆς καὶ εἰδόντες τὴν καμάραν τῆς γῆς στρογγυλὴν, ἀνεφώνησαν καὶ ἐκράυγασαν: ΝΑ Η ΓΗ ΕΙΝΑΙ ΣΤΡΟΓΓΥΛΗ. Ἀλλὰ εἰς μάτην, πολλοὶ ἐξακολουθοῦν νὰ πιστεύουν ὅτι ἡ Γῆ εἶναι ἐπίπεδος.

Μὰ θὰ εἰπῆ τις ὅτι ἡ Γραφή τὸ λέγει. "Ὅχι, φίλε. Ἡ Ἁγία Γραφή εἶπομεν ὅτι γράφει συμβολισμοὺς καὶ παραβολὰς ποὺ ἐννοῦν πνευματικὰ ζητήματα. Π.χ. Αἱ τέσσαρες γωνίαι τῆς Γῆς ἐννοεῖ ἡ Γραφή τοὺς τέσσαρας ὀρίζοντας: ἀνατολήν, δύσιν βορρᾶν καὶ νότον, οἱ τέσσαρες ἀνεμοί. Ἀπεναντίας, ἡ Ἁγία Γραφή μᾶς λέγει ὅτι: «Ὁ Θεὸς κρεμᾷ τὴν ΓΗΝ ἐπὶ τὸ μηδέν». (Ἰώβ κς'. 7.). Καὶ εἰς (Ἡσαΐα μ'. 22) ἀναφέρει τὴν Γῆν στρογγύλην. Εἰς τοὺς συμβολισμοὺς τῆς Ἁγίας Γραφῆς, οἱ ἄνθρωποι ἔχουν δημιουργήσει πολλές πλάνες καὶ ἀνόητες διδασκαλίας.

Διὰ τοῦτο οἱ ὑποστηρικταὶ τῆς διδασκαλίας τῶν αἰωνίων βασάνων στηρίζονται ἐπὶ τῆς παραβολῆς, τὴν ὁποίαν ἀνέφερον ὁ Ἰησοῦς εἰς τοὺς Ἰουδαίους, τὴν παραβολὴν τοῦ πλουσίου καὶ τοῦ Λαζάρου.

Εἰς ταύτην τὴν παραβολὴν (Λουκᾶ ις'. 19-31) ὁ Κύριος ἡμῶν διδάσκει τοὺς Ἰουδαίους, οἵτινες εἶναι, ἢ, συμβολίζονται ὑπὸ τοῦ πλουσίου τῆς παραβολῆς, πλούσιοι εἰς ὑποσχέσεις καὶ τοῦ ΝΟΜΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΥ, διὰ τοῦ Μωϋσέως, καὶ τὸ μόνον ἔθνος, μετὸ ὁποῖον ἐπολιτεύετο ὁ Θεός (Ἀμῶς γ'. 2.) Ὁ δὲ Λάζαρος συμβολίζει τοὺς ἐθνικοὺς, πτωχοὺς εἰς θρησκείαν, καθὼς ἦτο πρὸ Χριστοῦ. Ὁ Ἰουδαῖος ὅμως ἦτο περισσότερο ὑπεύθυνος ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, διὰ τοῦτο καὶ εἶναι γεγραμμένον: (Ἀμῶς γ'. 2) «Ἐσᾶς μόνον ἐγνώρισα ἐκ πάντων τῶν γενῶν

τῆς γῆς, διὰ τοῦτο θέλω σᾶς τιμωρήσῃ διὰ πάσας τὰς ἀνομίας σας . . . »

Ὅποταν δὲ ἦλθεν ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ Ἰησοῦς, ὁ Μεσσίας αὐτῶν καὶ δὲν τὸν ἐδέχθησαν, τότε ὁ Κύριος ἡμῶν τοὺς ἀνέφερεν τὴν παραβολὴν ταύτην τοῦ Πλουσίου καὶ τοῦ Λαζάρου.

Μάλιστα. Ὁ λαὸς Ἰσραὴλ εἶναι ὁ Πλούσιος τῆς παραβολῆς. Πλούσιος εἰς ὑποσχέσεις παρὰ Θεοῦ, εἰς Διαθήκας, καὶ εἰς πολλὰς εὐλογίας. Ἴδου τί γράφει ὁ Παῦλος περὶ τῶν Ἰουδαίων (Ῥωμαίους Θ' 4) « . . . οἵτινες εἶναι Ἰσραηλίται, τῶν ὁποίων εἶναι ἡ υἰοθεσία, καὶ ἡ λατρεία, καὶ αἱ ἐπαγγελίαι τῶν ὁποίων εἶναι οἱ Πατέρες, καὶ ἐκ τῶν ὁποίων ἐγεννήθη ὁ Χριστὸς τὸ κατὰ σάρκα». Ὁ δὲ Πέτρος λέγει (Πράξ. 6'. 39) : « Διότι πρὸς ἐσᾶς εἶναι ἡ ἐπαγγελία καὶ πρὸς τὰ τέκνα σας ». Καὶ ἐπαναλαμβάνει ὁ Πέτρος εἰς (Πράξεις γ'. 25) : « Σεῖς εἴσθε υἱοὶ τῶν προφητῶν καὶ τῆς Διαθήκης, τὴν ὁποίαν ἔκαμεν ὁ Θεὸς πρὸς τοὺς πατέρας ἡμῶν, λέγων πρὸς τὸν Ἀβραάμ : « Καὶ ἐν τῷ σπέρματί σου θέλουσιν εὐλογηθῆναι πάντα αἱ φυλαὶ τῆς γῆς ». Πρὸς ἐσᾶς πρῶτον ὁ Θεὸς ἀναστήσας τὸν Υἱὸν Αὐτοῦ Ἰησοῦν, ἀπέστειλεν αὐτὸν διὰ νὰ σᾶς εὐλογῇ, ὅταν ἐπιστρέψῃτε ἕκαστος ἀπὸ τῶν πονηριῶν αὐτοῦ ».

Ἄλλὰ πόσοι ἐπέστρεψαν ἀπὸ τῶν πονηριῶν αὐτῶν; Καὶ πόσοι ἐδέχθησαν τὸν Ἰησοῦν; Πολὺ ὀλίγοι, ἔπειτα ἀπὸ τόσα ἑκατομμύρια Ἰουδαῖοι. Μάλιστα! Πλούσιος λαὸς εἰς εὐλογίας παρὰ Θεοῦ, ἀλλὰ δὲν ἐδέχθησαν τὸν Μεσσίαν των, δὲν ἔδειξαν ἐνδιαφέρον δι' αὐτόν.

Ὁ δὲ πτωχὸς Λάζαρος συμβολίζει τοὺς ἐθνικούς. Πτωχοὶ ὄντες οἱ ἐθνικοὶ τότε ἀπὸ ἀληθινὴν θρησκείαν, ἔχοντες πολλοὺς θεοὺς, χωρὶς καμμίαν ὑπόσχεσιν παρὰ Θεοῦ, καθὼς γράφει καὶ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος εἰς (Ἐφείσιους β'. 11-13). « Διὰ τοῦτο ἐνθυμεῖσθε, ὅτι σεῖς οἱ ποτὲ ἐθνικοὶ . . . ὅτι ἦσθε ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ χωρὶς Χριστὸν ἀπαλλοτριωμένοι ἀπὸ τῆς πολιτείας τοῦ Ἰσραὴλ, καὶ ξένοι τῶν Διαθηκῶν τῆς ἐπαγγελίας, ἐλπίδα μὴ ἔχοντες, καὶ ὄντες ἐν τῷ κόσμῳ χωρὶς Θεοῦ . . . »

Ἐπίσης καὶ ὁ Κύριος ἡμῶν ΙΗΣΟΥΣ μαρτυρεῖ τοῦτο,

καὶ μᾶς δίδει μίαν κλεῖδα νὰ ἐννοήσωμεν τὴν παραβολὴν ταύτην τοῦ Πλουσίου καὶ τοῦ Λαζάρου, ὁπότεν μία ἐθνικὴ γυνὴ Χαναναία ἐζήτησε τὴν βοήθειάν Του, διὰ τὴν θυγατέρα της. Ἴδου τί λέγει ἡ ἀφήγησις τῆς Ἁγίας Γραφῆς περὶ τῶν ἐθνικῶν, οἵτινες ἔτρωγον ἀπὸ τὰ ψυχία τῆς τραπέζης τῶν τέκνων, δηλ. τοῦ Ἰσραὴλ (Ματθαίου ιε'. 22-28) : «Καὶ ἰδοὺ γυνὴ Χαναναία ἐξεληθοῦσα ἀπὸ τῶν ὀρίων ἐκείνων κραυγάζουσα πρὸς Αὐτόν — τὸν Ἰησοῦν — λέγουσα· ἐλέησόν με, Κύριε, υἱὲ τοῦ Δαβίδ, ἡ θυγάτηρ μου κακῶς δαιμονίζεται. Ὁ δὲ δὲν ἀπεκρίθη πρὸς αὐτὴν λόγον. Καὶ προσελθόντες οἱ μαθηταὶ Αὐτοῦ παρεκάλουν Αὐτόν, λέγοντες· ἀπόλυσον αὐτήν, διότι κρᾶζει ὄπισθεν ἡμῶν Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπε. Δὲν ἀπεστάλην, εἰμὴ εἰς τὰ πρόβατα τὰ ὀπολωλότα τοῦ οἴκου Ἰσραὴλ.

Ἡ δὲ ἐλθοῦσα προσεκύνει Αὐτόν, λέγουσα, Κύριε, βοήθει μοι.

Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπε : Δὲν εἶναι καλὸν νὰ λάβῃ τις τὸν ἄρτον τῶν τέκνων αὐτοῦ καὶ νὰ ρίψῃ εἰς τὰ κυνάρια.

Ἡ δὲ εἶπε : Ναί, Κύριε, ἀλλὰ καὶ τὰ κυνάρια — οἱ ἐθνικοὶ — τρώγουσιν ἀπὸ τῶν ψυχίων τῶν πιπτόντων ἀπὸ τῆς τραπέζης τῶν κυρίων αὐτῶν.

Τότε ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησοῦς εἶπε πρὸς αὐτήν. ὦ γυναι, μεγάλη σου ἡ πίστις, ἅς γίνῃ εἰς σὲ ὡς θέλεις. Καὶ ἰατρεύθη ἡ θυγάτηρ αὐτῆς ἀπὸ τῆς ὥρας ἐκείνης».

Ἐχοντες ὑπ' ὄψιν πάσας ταύτας τὰς πληροφορίας, τὰς ὁποίας μᾶς δίδουν ὁ Κύριος καὶ οἱ Ἀπόστολοι Αὐτοῦ, καὶ βλέποντες τὴν ἰδιαιτέραν εὐνοίαν τοῦ Θεοῦ, τὴν ὁποίαν εἶχε πρὸς τὸν Ἰσραὴλ, θὰ παραθέσωμεν τὴν παραβολὴν «τοῦ πλουσίου καὶ τοῦ Λαζάρου», διὰ νὰ ἴδωμεν τί μᾶς διδάσκει ἡ παραβολὴ αὕτη (Λουκ. ις'. 19-31) :

«Ἦτο δὲ ἄνθρωπός τις πλούσιος, καὶ ἐνεδύετο πορφύραν καὶ στολὴν θυσσίνην, εὐφραίνόμενος καθ' ἡμέραν μεγαλοπρεπῶς. Ἦτο δὲ πτωχός τις ὀνομαζόμενος Λάζαρος, ὅστις ἔκειτο πεπληγμένος πλησίον τῆς πύλης αὐτοῦ, καὶ ἐπεθύμει νὰ χορτασθῇ ἀπὸ τῶν ψυχίων τῶν πιπτόντων ἀπὸ τῆς τραπέζης τοῦ πλουσίου. Ἀλλὰ καὶ οἱ κύνες ἐρχόμενοι ἔγλειφον τὰς πληγὰς αὐτοῦ.

Ἀπέθανε δὲ ὁ πτωχὸς καὶ ἐφέρθη ὑπὸ τῶν ἀγγέλων

εις τὸν κόλπον τοῦ Ἀβραάμ. Ἀπέθανε δὲ καὶ ὁ πλούσιος καὶ ἐτάφη. Καὶ ἐν τῷ Ἄδῃ ὑψώσας τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ, ἐνῶ ἦτο ἐν θασάνοις, βλέπει τὸν Ἀβραάμ ἀπὸ μακρόθεν, καὶ τὸν Λάζαρον ἐν τοῖς κόλποις αὐτοῦ, καὶ αὐτὸς φωνάξας εἶπεν· Πάτερ, Ἀβραάμ, ἐλέησόν με, καὶ πέμψον τὸν Λάζαρον διὰ νὰ θάψῃ τὸ ἄκρον τοῦ δακτύλου αὐτοῦ εἰς ὕδωρ, καὶ νὰ καταδροσίῃ τὴν γλῶσσάν μου, διότι θασανίζομαι ἐν τῇ φλογὶ ταύτῃ.

Εἶπε δὲ ὁ Ἀβραάμ, τέκνον, ἐνθυμήθητι ὅτι ἀπέλαθες σὺ τὰ ἀγαθὰ ἐν τῇ ζωῇ σου καὶ ὁ Λάζαρος ὁμοίως τὰ κακὰ. Τώρα οὗτος μὲν παρηγορεῖται, σὺ δὲ θασανίζεσαι. Καὶ ἐκτὸς τούτων πάντων, μεταξὺ ἡμῶν καὶ ὑμῶν χάσμα μέγα εἶναι ἐστημένον, ὥστε οἱ θέλοντες νὰ διαβῶσιν ἐν τεῦθεν πρὸς ἐσᾶς, νὰ μὴ δύνανται, μηδὲ οἱ ἐκεῖθεν νὰ διαπεράσωσι πρὸς ἡμᾶς. Εἶπε δέ· Παρακαλῶ σε, λοιπόν, πάτερ, νὰ πέμψῃς αὐτὸν εἰς τὸν οἶκον τοῦ πατρὸς μου, διότι ἔχω πέντε ἀδελφοὺς διὰ νὰ μαρτυρήσῃ εἰς αὐτούς, ὥστε νὰ μὴ ἔλθωσι καὶ αὐτοὶ εἰς τὸν τόπον τοῦτον τῶν θασάνων.

Λέγει πρὸς αὐτὸν ὁ Ἀβραάμ, ἔχουσι τὸν Μωϋσῆν καὶ τοὺς προφήτας, ἃς ἀκούσωσιν αὐτούς. Ὁ δὲ εἶπεν· Οὐχί, πάτερ Ἀβραάμ, ἀλλ' ἐάν τις ἀπὸ νεκρῶν ὑπάγῃ πρὸς αὐτούς, θέλουσι μετανοήσει.

Εἶπε δὲ πρὸς αὐτόν· Ἐάν τὸν Μωϋσῆν καὶ τοὺς Προφήτας δὲν ἀκούωσιν, οὐδὲ ἐάν τις ἀναστηθῇ ἐκ νεκρῶν θέλουσι πεισθῆ». Ταύτην τὴν παραβολὴν εἶπεν ὁ Κύριος εἰς τοὺς Φαρισαίους, ἐλέγχων αὐτούς, διότι ἀπέρριψαν τὸ ἐξοχώτατον προνόμιον, τὸ ὁποῖον εἶχον παρὰ πάντων τῶν ἐθνῶν τῆς γῆς, μὴ γνωρίσαντες τὸν καιρὸν τῆς ἐπισκέψεως τοῦ Μεσίου αὐτῶν, **ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ**.

Καθὼς εἶπομεν ὁ πλούσιος συμβολίζει τὸν Ἰσραήλ, οὕτινος ἡ τράπεζα ἦτο γεμάτη πνευματικῶν διδασκαλιῶν, καὶ εὐφραίνετο καθ' ἐκάστην ἡμέραν ἐκ τῆς πλουσίας πνευματικῆς τραπέζης αὐτοῦ, τὴν ἀναγνώρισιν αὐτοῦ παρὰ τοῦ Θεοῦ, τὸν νόμον τῶν ἐντολῶν, τοὺς προφήτας, τὰς ὑποσχέσεις τοῦ **ΘΕΟΥ** πρὸς αὐτούς κτλ.

Ἐνῶ ὁ Λάζαρος ὁ πτωχὸς συμβολίζει τὸν ἐθνικόν, πτωχὸς ἀπὸ πνευματικᾶς διδασκαλίας ὁ ἐθνικός, πνευ-

ματικῶς ἐτρέφετο ἀπὸ τὰ πιπτόμενα ἀπὸ τῆς τραπέζης τοῦ πλουσίου. Δηλαδή ἐτρέφετο πνευματικῶς ἀπὸ μερικές διδασκαλίας τοῦ Νόμου, καὶ τῶν προφητῶν τῆς παλαιᾶς οἰκονομίας, διὰ τοῦτο καὶ πολλοὶ "Ἕλληνες τῆς ἐποχῆς ἐκείνης προσηλυτίζοντο εἰς τὰς διδασκαλίας τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης.

Πολλοὶ ἐκ τῶν Ἑλλήνων, λέγει ἡ ἱστορία, ἀπέρριπτον τὸν πολυθεισμὸν καὶ ἐγένοντο μονοθεῖσται. Ἀλλὰ ἡ ἐπαγγελία ἢ ἡ ὑπόσχεσις τῆς βασιλείας, ἦτο αὐστηρὰ μόνον διὰ τὸν λαὸν Ἰσραὴλ, μέχρις ἐνὸς σημείου. Ὁ δὲ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς λέγει εἰς τοὺς μαθητάς: «Δὲν ἀπεστάλην εἰμὴ εἰς τὰ πρόβατα τὰ ἀπολωλότα τοῦ οἴκου Ἰσραὴλ». Ἀπέθανεν ὁ πλούσιος. Ὁ θάνατος τοῦ πλουσίου συμβολίζει τὴν ἀπόρριψιν τοῦ λαοῦ Ἰσραὴλ ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ, κατὰ τὴν πρώτην παρουσίαν Αὐτοῦ. Ἴδου τί λέγει ὁ Ἰησοῦς περὶ τούτου (Ματθαίου κγ' 37-38): «Ἰερουσαλὴμ, Ἰερουσαλὴμ, ἡ φονεύουσα τοὺς προφήτας καὶ λιθοβολοῦσα τοὺς ἀπεσταλμένους πρὸς σέ, ποσάκις ἠθέλησα νὰ συνάξω τὰ τέκνα σου καθ' ὃν τρόπον συνάγει ἡ ὄρνις τὰ ὄρνιθια αὐτῆς ὑπὸ τὰς πτερύγας, καὶ δὲν ἠθέλησατε. ἸΔΟΥ ΑΦΙΝΕΤΑΙ ΕΙΣ ΕΣΑΣ Ο ΟΙΚΟΣ ΣΑΣ ΕΡΗΜΟΣ».

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης τῆς ἀπορρίψεως ἀπέθανεν ὁ Ἰσραὴλ ὡς ἔθνος (ὁ πλούσιος). Ὁ θάνατος τοῦ πλουσίου φαίνεται νὰ συμβολίζῃ τὸν θάνατον τοῦ Ἰουδαϊκοῦ ἔθνους καὶ ἐτάφη ἐν διασπορᾷ μεταξὺ τῶν ἐθνῶν τῆς γῆς. Ἐχάθη ὡς ἔθνος καὶ ἐξηράνθη ὡς ἡ ἄκαρπος συκῆ, τὴν ὁποίαν κατηράσθη ὁ Ἰησοῦς.

Ἴδε: (Ματθαίου κα' 18-20) καὶ (Μάρκου ια' 19-20). Ἐδῶ οἱ εὐαγγελισταὶ δεικνύουν μίαν ἄλλην εἰκόνα τῆς ἀπορρίψεως τοῦ ἔθνους Ἰσραὴλ ὡς ἀκάρπου δένδρου συκῆς. Καὶ ὁ εὐαγγελιστής (Λουκᾶς ιγ'. 5-9) ἀναφέρει τὸ τοιοῦτον.

Τὰ δὲ θάσσανα τοῦ Ἰουδαϊκοῦ λαοῦ μεταξὺ τῶν ἐθνῶν εἶναι γνωστά, καὶ τρομερὰ καὶ ἀπερίγραπτα, καὶ τὸ θεωροῦμεν πρέπον νὰ ἀναφέρωμεν τὰ βασανιστήρια αὐτοῦ τοῦ λαοῦ ἐνταῦθα, τὰ ὁποῖα ὑπέστη ἐν διασπορᾷ εὐρισκόμενος καὶ μέχρι τῶν ἡμερῶν μας.

Ἀπέθανεν καὶ ὁ Λάζαρος ὡς πολυθειστής, ὡς εἰδω-
λολάτρης, ἐπίστεψεν εἰς τὸν Χριστόν, ἐβαπτίσθη εἰς τὸν
θάνατον τοῦ Χριστοῦ, καὶ οὕτω οἱ ἔθνηκοι εἰς τὸ πρόσω-
πον τοῦ Λαζάρου πάντες οἱ ἐπιστρέψαντες εἰς τὸν Χρι-
στὸν ἔθνηκοί, γίνονται πνευματικοὶ Ἰσραηλίται, τέκνα
τοῦ Ἀβραάμ, καὶ αὐτὴ εἶναι ἡ ἔννοια τοῦ ὅτι μετεφέρθη
εἰς τὸν κόλπον τοῦ πατρὸς Ἀβραάμ διὰ πίστεως. Ἴδου
τί λέγει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος εἰς τοὺς Γαλάτας ἔθνη-
κοὺς. (Γαλάτας γ' 27-29) : «...ἐὰν δὲ εἴσθε τοῦ Χριστοῦ,
ἄρα εἴσθε σπέρμα τοῦ ΑΒΡΑΑΜ καὶ κατὰ τὴν ἐπαγγελ-
λίαν (ὑπόσχεσιν) κληρονόμοι».

Τινὲς πιστεύουν ὅτι ὅταν ἀποθάνουν κατὰ γράμμα
τότε τοὺς στέλνει ὁ Ἱερεὺς εἰς τὸν κόλπον τοῦ Ἀβραάμ
κατὰ γράμμα. Μὰ τόσον μεγάλος εἶναι ὁ κόλπος τοῦ
Ἀβραάμ, ὥστε νὰ χωρέσῃ ἑκατομμύρια ἑκατομμυρίων
ἔθνηκοὺς;

Ἐπίσης ἡ Ἁγία Γραφή μᾶς πληροφορεῖ ὅτι οὐδεὶς
ἀνέβη εἰς τὸν Οὐρανόν. Ὁ κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς, ὁ ἴδιος
μᾶς τὸ εἶπεν εἰς (Ἰωάννου γ' 13) : Καὶ οὐδεὶς ἀνέβη
εἰς τὸν Οὐρανόν, εἰμὴ ὁ καταβάς ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ ὁ Υἱὸς
τοῦ ἀνθρώπου». Καὶ ὅταν ὁ Κύριος λέγει οὐδεὶς, ἐννοεῖ
οὐδεὶς. Οὔτε ὁ ΑΒΡΑΑΜ, οὔτε ὁ ΙΣΑΑΚ, οὔτε ὁ ΙΑΚΩΒ,
οὔτε ὁ ΔΑΥΪΔ. Ἴδε (Πράξεις β' 34). Τότε, λοιπόν, ἐὰν
δὲν ἀνεβῆ οὐδεὶς εἰς τὸν οὐρανὸν ἐκ τῶν ἀγίων αὐτῶν ἀν-
δρῶν, πῶς εὐρίσκονται αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι; Ποῦ; Ποῦ
εἶναι;

Βεβαίως, δὲν ἠμπορεῖ νὰ εἶπη τις ὅτι εὐρίσκονται
εἰς τὰ αἰώνια βάσανα, διότι δὲν ὑπάρχουν τοιαῦτα. Οἱ
ἅγιοι ἄνθρωποι τοῦ ΘΕΟΥ κοιμῶνται, ἀγαπητοὶ, τὸν ὕπνον
τοῦ θανάτου, περιμένοντες τὴν φωνὴν τοῦ Υἱοῦ τοῦ ἀν-
θρώπου, τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐν τῇ ἡμέρᾳ
τῆς ἀναστάσεως (Ἰωάννου ε' 28-29) (Πράξεις κδ' 15).

Ἐρχόμενοι ὀπίσω εἰς τὴν παραβολὴν τοῦ Πλουσίου
καὶ τοῦ Λαζάρου, βλέπομεν εἰς τὴν παραβολὴν τὴν συνο-
μιλίαν τοῦ Πλουσίου καὶ τοῦ Ἀβραάμ.

Ὁ Πλούσιος, ζητῶν βοήθειαν καὶ τὴν μεσήτευσιν καὶ
ἀποστολὴν τοῦ Λαζάρου εἰς τοὺς ἀδελφοὺς τοῦ Πλου-
σίου. Ὁ δὲ Ἀβραάμ εἶπεν εἰς αὐτὸν ὅτι ἔχουν τὸν Μωϋ-

σὴν καὶ τοὺς προφήτας. Καὶ αὐτὸ εἶναι μίᾳ μεγάλῃ ἀπόδειξις ὅτι ὁ Πλούσιος καὶ οἱ ἀδελφοί του συμβολίζουν τοὺς Ἰουδαίους, διότι εἰς αὐτοὺς ἐδόθησαν ὁ Μωϋσῆς καὶ οἱ προφῆται. Ἡ δὲ συνομιλία αὐτῶν γίνεται συμβολικῶς πῶς, καὶ διὰ τῶν πράξεων καὶ συμβεβηκότων τῶν Ἰουδαίων ἀνὰ τὴν διασποράν των μεταξὺ τῶν Ἑθνῶν. Καθὼς πολλάκις λέγομεν, αἱ πράξεις ὁμιλοῦν καλλίτερα τῶν λόγων.

Καὶ οὕτως ἡ παραβολὴ δὲν διδάσκει «αἰώνια θάσασα», ἀλλὰ τὰ θάσασα τῶν Ἰουδαίων εἰς τὴν διασποράν των μεταξὺ τῶν Ἑθνῶν.

Ἐπίσης, ἐπειδὴ ἡ διδασκαλία «τῶν αἰώνιων θασάνων» φέρει πολὺ κέρδος εἰς τοὺς ὑποστηρικτάς της, μᾶς φέρει ἐπίσης καὶ τὴν παραβολὴν «τῶν προβάτων καὶ τῶν ἐρίφων (Ματθ. κε' 31-46). Ὁ διαχωρισμὸς τῶν ἀνθρώπων ἐνταῦθα εἰς πρόβατα καὶ εἰς ἐρίφια λαμβάνει χώραν κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐγκαθιδρύσεως τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς γῆς. Οἱ ὑποτασσόμενοι εἰς τοὺς θείους νόμους τῆς βασιλείας, δεικνύονται ὡς ἔχοντες τὸν χαρακτῆρα τοῦ προβάτου καὶ οἱ ἀνυπότακτοι ὡς ἔχοντες τὸν χαρακτῆρα τοῦ ἐριφίου. Καὶ οἱ μὲν νομοταγεῖς θὰ ἀκούσουν τὴν φωνὴν τοῦ Χριστοῦ: «Τότε ὁ Βασιλεὺς θέλει εἶπῃ πρὸς τοὺς ἐκ δεξιῶν Αὐτοῦ, ἔλθετε οἱ εὐλογημένοι τοῦ Πατρὸς μου, κληρονομήσατε τὴν ἡτοιμασμένην εἰς ἑσᾶς βασιλείαν ἀπὸ καταβολῆς κόσμου». Εἰς δὲ τοὺς ἀνυποτάκτους: «Τότε θέλει εἶπῃ καὶ πρὸς τοὺς ἐξ ἄριστερων. Ὑπάγετε ἀπ' ἐμοῦ, οἱ κατηραμένοι, εἰς τὸ ΠΥΡ τὸ αἰώνιον, τὸ ἡτοιμασμένον διὰ τὸν διάβολον καὶ τοὺς ἀγγέλους αὐτοῦ». Τὸ «πῦρ τὸ αἰώνιον» συμβολίζει τὸν δευτέρον θάνατον. Ἰδοὺ ἡ ἀπόδειξις ὅτι τὸ πῦρ καὶ τὸ θεῖον συμβολίζει τὸν ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΘΑΝΑΤΟΝ (Ἀποκάλυψις κα' 8). «Οἱ δὲ δειλοί, καὶ ἄπιστοι, καὶ βδελικτοί, καὶ φονεῖς, καὶ πόρνοι, καὶ μάγοι, καὶ εἰδωλολάτραι, καὶ πάντες οἱ ψεῦσται, θέλουσιν ἔχει τὴν μερίδα αὐτῶν ἐν τῇ λίμνῃ τῇ καιομένῃ με πῦρ καὶ θεῖον, ΑΥΤΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΔΕΥΤΕΡΟΣ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ». Καὶ δευτέρον θάνατον ἐννοεῖ τὸν ἀτομικὸν θάνατον, διότι ὁ πρῶτος θάνατος εἶναι ὁ Ἀδαμιαῖος θάνατος, εἰς τὸν ὁποῖον ἐγεννήθημεν ἐν αὐτῷ. Ἄλ-

λά άπαξ τις καθαρίζεται από τον Ἄδαμιαῖον θάνατον δια τῆς θυσίας τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ παραπίπτει πάλιν, αὐτὸς κρίνεται πλέον δια τὴν ἰδικὴν του ἁμαρτίαν, καὶ κρίνεται ἀτομικῶς, ἐὰν ἡ ἁμαρτία αὐτοῦ εἶναι πρὸς θάνατον ἢ οὐχί (Α΄ Ἰωάννου ε΄. 16). Αὐτὸς, λοιπόν, ὁ θάνατος ὀνομάζεται ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ καὶ ἐννοεῖ τὸν τελικὸν θάνατον, τὴν τελείαν καταστροφὴν, ἐκ τῆς ὁποίας δὲν ὑπάρχει ἐλπίς ἀναστάσεως, ἀλλὰ αἰωνία ἀφάνεια, ἐκμηδενισμός.

Αὕτῃ εἶναι ἡ τιμωρία τῶν ἀνυποτάκτων καὶ ὄχι «αἰώνια θάσσανα». Ὁ Ὑψιστος δὲν εἶναι ΘΕΟΣ θασάνων. ΟΧΙ. Ἡ θλάσφημος αὕτῃ διδασκαλία εἶναι διδασκαλία τῶν σκοτεινῶν αἰώνων, καὶ τὴν ὑποστηρίζουν τινὲς διότι φέρει πολὺ κέρδος. Καὶ δια νὰ τὸν μεταφέρουν ἀπὸ τὰ χιῶνια θάσσανα εἰς τὸν παράδεισον, πληρώνουν τὸν Ἱερέα δια τὶς λειτουργίας, δια τὰ κόλλυθα, δια νὰ γονάτιση εἰς τὸ μνημεῖον τοῦ ἀποθανόντος, κτλ., κτλ.

Ἡ Ἁγία Γραφή λέγει καθαρὰ, ὅτι: «... ὁ μισθὸς τῆς ἁμαρτίας εἶναι θάνατος, τὸ δὲ χάρισμα τοῦ Θεοῦ ζωὴ αἰώνιος δια Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν» (Ρωμ. ς΄. 23).

Καὶ θάνατος εἰς τὰς Γραφὰς ἐννοεῖ: ἀναισθησία· νέκρωσις· ἀνυπαρξία· ἀφάνεια. Ὅποτεν τις παύη νὰ ἀναπνέη, παύη νὰ ἐννοῇ, παύη νὰ ἔχη ζωὴν, ὅποτεν τις εἶναι κατὰ γράμμα νεκρὸς, παύει νὰ πονῇ, τὸ πᾶν παύει δι' αὐτόν. Ἰδοὺ τί λέγει ἡ Ἁγία Γραφή δι' αὐτόν τὸν θάνατον: «Πάντα ὅσα εὔρη ἡ χεὶρ σου νὰ κάμης, κάμε κατὰ τὴν δύναμίν σου· διότι δὲν εἶναι ΠΡΑΞΙΣ, οὔτε ΛΟΓΙΣΜΟΣ, οὔτε ΓΝΩΣΙΣ, οὔτε ΣΟΦΙΑ ἐν τῷ ΑΔΗ ὅπου ὑπάγεις» (Ἐκκλησιαστής θ΄ 10). Ἄρα, λοιπόν, εἰς τὸν ΑΔΗΝ δὲν εἶναι «αἰώνια θάσσανα», ἀλλὰ ἀνυπαρξία. Καὶ ὁ ΑΔΗΣ δὲν εἶναι τόπος, ἀλλὰ κατάστασις ἀνυπαρξίας. Καὶ οὕτω τὰ «αἰώνια θάσσανα», ἀγαπητοί, εἶναι ἀνθρώπινο κατασκευάσμα δια συμφεροντολογία. Ἰδοὺ καὶ ἄλλη μία μεγάλη μαρτυρία περὶ τοῦ θανάτου ἐκ τῆς Ἁγίας Γραφῆς. (Ἐκκλησιαστής θ΄. 5). «οἱ ζῶντες γνωρίζουσιν ὅτι θέλουσιν ΑΠΟΘΑΝΗ, ἀλλ' οἱ ΝΕΚΡΟΙ δὲν γνωρίζουσιν οὐδέν· οὐδὲ ἔχουσι πλέον ΑΠΟΛΑΥΣΙΝ, ἐπειδὴ τὸ μνημόσουνον αὐτῶν ἐλησμονήθη».

Καὶ ἔάν οἱ νεκροὶ δὲν γνωρίζουσιν οὐδὲν, οὐδὲ εἶναι ΠΡΑΞΙΣ, οὔτε ΛΟΓΙΣΜΟΣ, οὔτε ΓΝΩΣΙΣ, οὔτε ΣΟΦΙΑ ἐν τῷ Ἄδη ὅπου ὑπάγεις, τότε πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ θογγοῦν, νὰ πονοῦν, νὰ κρᾶζουν, νὰ σπαρτάρουν ἀπὸ τοὺς πόνους;

Ἐπανερχόμενοι εἰς τὴν παραβολὴν τῶν προβάτων καὶ τῶν ἐριφίων, εἰς τὸ τέλος ἀναφέρει ὁ Κύριος τὸ ἀποτέλεσμα καὶ τῶν δύο Τάξεων ὡς ἐξῆς: «καὶ ἀπελεύσονται οὗτοι εἰς ΚΟΛΑΣΙΝ ΑἰΩΝΙΟΝ, οἱ δὲ δίκαιοι εἰς ΖΩΗΝ ΑἰΩΝΙΟΝ».

Ἡ λέξις «κόλασιν αἰώνιον», δὲν ἐννοεῖ «αἰώνια θάσσανα», ἀλλὰ ἀποκοπὴν τῆς ζωῆς αἰώνιος· δηλ. εἰς ἀφάνειαν αἰώνιον, χωρὶς ἐλπίδα ἀναστάσεως.

Ἡ λέξις ΚΟΛΑΣΙΣ εἰς τὸ λεξικὸν τοῦ Γ. Ζηκίδου, ἐξηγεῖται ὡς ἐξῆς: ΚΟΛΑΖΩ, ΕΚΟΛΑΣΑ, ΕΚΟΛΑΣΘΗΝ, ΚΕΚΟΛΑΣΜΕΝΟΣ = Κ Ο Λ Ο Β Ω Ν Ω, κυρίως Π Ε Ρ Ι Κ Ο Π Τ Ω, Κ Λ Α Δ Ε Υ Ω.

Ὁ ἀπόστολος Ἰωάννης εἰς τὴν Α΄ ἐπιστολὴν του (Ἰωάν. δ΄ 18) γράφει: «Ὁ φόβος ἔχει κόλασιν», δηλαδὴ ἔάν τις φοβῆται, περικοπτεται ἀπὸ τι, ἐμποδίζεται νὰ προχωρήσῃ πρὸς τὰ ἐμπρός, πρὸς τὸ καλόν. Καὶ οὐχὶ ΑἰΩΝΙΑ ΒΑΣΑΝΑ.

Μάλιστα, ἀγαπητοί, αὐτὴ εἶναι ἡ τιμωρία τῶν ἀδιορθῶτων· ἀποκοπὴ τῆς ζωῆς αὐτῶν αἰώνιος, χωρὶς ἐλπίδα ἀναστάσεως, καὶ ὅχι ὅτι ὁ Θεὸς θὰ τὸν θασσανίζῃ αἰώνιος. Ὁ Θεὸς εἶναι ἀγάπη· καὶ αὕτη ἡ τερατώδης διδασκαλία εἶναι τῶν διδασκάλων τῶν σκοτεινῶν αἰώνων, οὐχὶ τῶν ἀποστόλων τοῦ Χριστοῦ.

Θὰ εἶπῃ τις· πῶς λοιπὸν θὰ τιμωρηθοῦν αἱ ἀθάνατοι ψυχαί; Οἱ ἀδιόρθωτοι πῶς θὰ τιμωρηθοῦν, ἀφοῦ αἱ ψυχαὶ τῶν εἶναι ἀθάνατοι;

Ἄγαπητοὶ φίλοι, αἱ ψυχαὶ δὲν εἶναι ἀθάνατοι. Αἱ Γραφαὶ καθαρὰ μᾶς λέγουν ὅτι μόνον ὁ Θεὸς εἶναι ἀθάνατος (Α΄ Τιμοθέου ς΄. 16). «Ὁ Μακάριος καὶ μόνος Δεσπότης, ὁ Βασιλεὺς τῶν θασσιευόντων, καὶ Κύριος τῶν κυριευόντων, Ὅστις ΜΟΝΟΣ ΕΧΕΙ ΤΗΝ ΑΘΑΝΑΣΙΑΝ, κατοικῶν φῶς ἀπρόσιτον, τὸν ὁποῖον οὐδεὶς τῶν ἀνθρώ-

πων εἶδεν, οὐδὲ δύναται νὰ ἴδῃ. Εἰς τὸν ὁποῖον ἔστω τιμὴ καὶ κράτος αἰώνιον, ἀμήν».

Ἐάν, λοιπόν, οἱ ἄνθρωποι ἦσαν ἀθάνατοι δὲν θὰ ἔλεγεν ἡ Γραφή ὅτι μόνον ὁ Θεὸς ἔχει ἀθανασίαν. Ἄρα οἱ ἄνθρωποι δὲν εἶναι ἀθάνατοι.

Ἐπίσης ἔλαβε τὴν ἀθανασίαν καὶ ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς μετὰ τὴν ἀνάστασίν του (Ρωμαίους ς'. 9). «ΓΙΝΩΣΚΟΝΤΕΣ ὅτι ὁ Χριστὸς ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν, ΔΕΝ ΑΠΟΘΗΣΚΕΙ ΠΛΕΟΝ, θάνατος Αὐτὸν δὲν ΚΥΡΙΕΥΕΙ ΠΛΕΟΝ».

Ἐπίσης ὁ Θεὸς ὑπόσχεται ὅτι θὰ δώσῃ ἀθανασίαν, ἢ ἀφθαρσίαν καὶ εἰς τοὺς ἀκολούθους τοῦ Χριστοῦ, ἐὰν γίνουσι πιστοὶ μέχρι τέλους (Ρωμαίους θ'. 6, 7). «Ὅστις θέλει ἀποδώσῃ εἰς ἕκαστον κατὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ, εἰς μὲν τοὺς ζητοῦντας δι' ὑπομονῆς ἔργου ἀγαθοῦ, δόξαν καὶ τιμὴν καὶ ΑΦΘΑΡΣΙΑΝ, ζωὴν αἰώνιον». Καὶ ἐὰν ἐκ τῶν προτέρων ἔχωμεν ΑΦΘΑΡΣΙΑΝ, ἢ ΑΘΑΝΑΣΙΑΝ, διατὶ νὰ ζητοῦμεν κάτι τὸ ὁποῖον τὸ ἔχομεν; Ἄρα, λοιπόν, εἴμεθα θνητοί, καὶ ὄχι ἀθάνατοι.

Αἱ Γραφαὶ λέγουσι καθαρὰ ὅτι ἡ ΨΥΧΗ ΑΠΟΘΗΣΚΕΙ· ἰδοῦ: (Ἰεζεκιὴλ ιη' 4, 20): «...ἡ ψυχὴ ἡ ἀμαρτήσασα αὕτη θέλει ΑΠΟΘΑΝΗ». Τὸ 20 ἐδάφιον καὶ πάλιν λέγει: «ἡ ψυχὴ ἡ ἀμαρτάνουσα αὕτη θέλει ΑΠΟΘΑΝΗ».

Οὐδαμοῦ εἰς τὰς Γραφὰς θὰ εὔρητε τὰς λέξεις «ἡ ψυχὴ εἶναι ἀθάνατος», θὰ εὔρητε ὅμως τὰς λέξεις «Ἡ ΨΥΧΗ ΑΠΟΘΗΣΚΕΙ». Καὶ δὲν εἶναι συμβολικὸς θάνατος, ἀλλὰ πραγματικὸς θάνατος. Καθὼς καὶ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς ἀπέθανε κατὰ τὴν πρώτην Παρουσίαν Αὐτοῦ, καθὼς ἐπροφήτευσεν ὁ προφήτης (Ἡσαΐας νγ'. 12) «Διότι παρέδωκε τὴν ΨΥΧΗΝ ΑΥΤΟΥ ΕΙΣ ΘΑΝΑΤΟΝ» τρεῖς ἡμέρας «καὶ μετὰ ἀνόμων ἐλογίσθη», μεταξὺ δύο ληστῶν. Ἐπίσης καὶ ὁ ἀπόστολος Πέτρος, κατὰ τὴν Πεντηκοστὴν, ἐπιβεβαίωσε τοῦτο, φέρων μίαν προφητείαν, ἣτις λέγει (Πράξεις β'. 31): «Προῖδὼν ἐλάλησε περὶ τῆς ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, ὅτι δὲν ἐγκατελείφθη ἡ ΨΥΧΗ ΑΥΤΟΥ ἐν τῷ ΑΔΗ».

Ἄρα, λοιπόν, ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς, ἦτο τρεῖς ἡμέρας εἰς τὸν ΑΔΗΝ, ἀλλὰ ἡ Γραφή λέγει «δὲν ἐγκατελείφθη ἐκεῖ». Δὲν πιστεύομεν νὰ πιστεύῃ τις ὅτι ὁ Χριστὸς

ἦτο τρεῖς ἡμέρας εἰς τὰ αἰώνια θάσσανα καὶ ἐψήνετο καὶ ἐθάσανίζετο ἐκεῖ μὲ πῦρ καὶ θεῖον; Τότε ΑΔΗΣ εἶναι κατάστασις ἀφανείας καὶ ὄχι τόπος θασάνων.

Ὁ ἀπόστολος Πέτρος ἀναφέρων εἰς τὴν ἐπιστολὴν του περὶ τοῦ κατακλυσμοῦ, γράφει: «...ἐνῶ κατεσκευάζετο ἡ κιβωτός, εἰς τὴν ὁποῖαν ὀκτῶ ΨΥΧΑΪ διεσώθησαν δι' ὕδατος» (Α' Πέτρου γ'. 20). Διότι αἱ ἄλλαι ψυχαὶ ἐπνίγησαν.

Καὶ πάλιν ὁ Πέτρος ἀναφέρει εἰς τὴν ὁμιλίαν του περὶ τῆς Βασιλείας τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ λέγει: «...καὶ πᾶσα ΨΥΧΗ, ἣτις δὲν ἀκούσῃ τοῦ προφήτου ἐκείνου, θέλει ΕΞΟΛΟΘΡΕΥΘΗ ἐκ τοῦ λαοῦ». (Πράξεις γ'. 23). Καὶ ὄχι αἰώνια θάσσανα.

Ἐπίσης ὅταν ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ ἐκυρίευσεν τοὺς ἐχθρούς του, ἡ Γραφή λέγει: «...καὶ ἐπάταξεν αὐτοὺς ἐν στόματι μαχαίρας καὶ ἐξωλόθρευσαν πᾶσας τὰς ΨΥΧΑΣ τὰς ἐν αὐτῇ» (Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ). Ἄρα αἱ ΨΥΧΑΙ, λέγει ἡ Γραφή, ἐξωλοθρεύονται, δὲν θασσανίζονται (1'. 35, 39). Ὁ Σαμψὼν ὅταν ἀπέθνησκεν εἶπεν: «ἀποθανέτω ἡ ψυχὴ μου μετὰ τῶν Φιλισταίων» (Κριταὶ ις'. 30).

Ἀγαπητὲ ἀναγνώστα, ἅς σκεφθῶμεν καὶ ἅς μετρήσωμεν τὸ ζήτημα κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον λογικὰ καὶ ἅς εἴπωμεν. Ποίαν τιμωρίαν ἐπέβαλεν ὁ Θεὸς εἰς τοὺς προπάτορας ἡμῶν διὰ τὴν παράθασίν των; ΑΙΩΝΙΑ ΒΑΣΑΝΑ ἢ ΘΑΝΑΤΟΝ;

Καὶ ἐὰν εἶναι αἰώνια θάσσανα νὰ τὸ παραδεχθῶμεν ἄλλὰ ἡ τιμωρία αὐτῶν ἦτο ΘΑΝΑΤΟΣ. Ἴδου τί λέγει ἡ Ἁγία Γραφή: «Προσέταξε δὲ Κύριος ὁ Θεὸς εἰς τὸν Ἀδάμ, λέγων. Ἀπὸ παντὸς δένδρου τοῦ Παραδείσου ἐλεύθερος θέλεις τρώγει, ἀπὸ δὲ τοῦ ξύλου τῆς γνώσεως τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ, δὲν θέλεις φάγει ἀπ' αὐτοῦ, διότι καθ' ἣν ἡμέραν φάγης ἀπ' αὐτοῦ, θέλεις ἐξάπαντος ΑΠΟΘΑΝΗ». Ἡ τιμωρία, λοιπόν, εἶναι θάνατος καὶ ὄχι αἰώνια θάσσανα. Ὁ Θεὸς δὲν ψεύδεται σὰν ἄνθρωπος. Τὸ ναί, εἶναι ΝΑΙ εἰς τὸν Θεόν, καὶ τὸ ὄχι, ΟΧΙ.

Αἱ ἄγιοι Γραφαὶ μᾶς πληροφορῶσιν ὅτι ὁ πολυεὺσπλαγχνος Θεὸς ἔχει ἕξοχον καὶ σωτήριον σχέδιον διὰ τὸ ἀνθρώπινον γένος.

Τὸ κακὸν καὶ ἡ ἁμαρτία ἐπετράπη εἰς τὴν γῆν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, διὰ τὴν δόσιν εἰς τὸν ἄνθρωπον τὸ ΜΑΘΗΜΑ, ὅτι, ἡ ἀπομάκρυνσις τοῦ ἀνθρωπίνου γένους ἀπὸ τὸν Θεὸν καὶ τοὺς δικαίους νόμους Αὐτοῦ, ἐστοίχισεν εἰς τὸ γένος τὸ κακὸν καὶ τὴν δυστυχίαν καὶ διαφθοράν καὶ θά μὲνη τὸ ΜΑΘΗΜΑ ΑΥΤΟ πάντοτε νωπὸ εἰς τὰς διανοίας τῶν ἀνθρώπων.

Ἄλλ' ὁ πολυέλαιος ΘΕΟΣ ἡμῶν, δὲν ἄφισεν τὸ γένος νὰ ἐξαφανισθῆ ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς. Ἄλλ' ἀπέστειλε τὸν Υἱὸν Του εἰς τὴν γῆν, νὰ σώσῃ τὸ ἀνθρώπινον γένος ἐκ τῆς καταστροφῆς, ἀφοῦ λάβῃ τὸ ΜΑΘΗΜΑ του.

Ποιὸς πατήρ, καὶ μάλιστα Βασιλεὺς, θυσιάζει τὸν υἱὸν του δι' ἄλλους;

«Διότι τόσον ἠγάπησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον, ὥστε ἔδωκε τὸν Υἱὸν Αὐτοῦ τὸν μονογενῆ, διὰ τὴν μὴ ἀπολεσθῆ πᾶς ὁ πιστεύων εἰς Αὐτόν, ἀλλὰ νὰ ἔχη ζωὴν αἰώνιον». (Εὐαγγ. Ἰωάννου γ'. 16). Καὶ ἐντὸς ὀλίγου, μετὰ τὴν μεγάλην θλίψιν καὶ τελευταίαν καταστροφήν ἐπὶ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους (τὸ τελευταῖο μάθημα) ἣτις καταστροφή κρέματαί τώρα ἐπὶ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, ὁ Θεὸς διὰ τοῦ Χριστοῦ τοῦ Υἱοῦ Του, θέλει ἐγκαθιδρῦσῃ τὴν Βασιλείαν Του ἐπὶ τῆς γῆς καὶ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ νὰ γίνεταί ἐπὶ τῆς γῆς, καθὼς γίνεται εἰς τοὺς οὐρανοὺς (Εὐαγγ. Ματθαίου ς'. 13).

Καὶ Βασιλεὺς ἐφ' ἀπάσης τῆς γῆς θὰ εἶναι ὁ Χριστὸς (Ἄποκάλυψις ιθ'. 16).

Ὁ δὲ προφήτης Ζαχαρίας (ιδ'. 9) γράφει: «Καὶ ὁ Κύριος θέλει εἶσθαι βασιλεὺς ἐφ' ὅλην τὴν γῆν· ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ θέλει εἶσθε Κύριος εἰς, καὶ τὸ ὄνομα Αὐτοῦ ἔν. Ἐπίσης (Ζαχαρ. θ'. 10): «Καὶ αὐτὸς θέλει λαλήσῃ εἰρήνην πρὸς τὰ Ἔθνη καὶ ἡ ἐξουσία Αὐτοῦ θέλει εἶσθε ἀπὸ θαλάσσης ἕως θαλάσσης, καὶ ἀπὸ ποταμοῦ ἕως τῶν περάτων τῆς γῆς». Οἱ δὲ πόλεμοι, λέγει ἡ Ἁγία Γραφή θὰ παύσουν διὰ παντός. Ἴδε: (Ἡσαΐας θ'. 2-4) καὶ (Μιχαίας δ'. 1-4).

Καὶ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς Βασιλείας τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τῆς γῆς, θ' ἀρχίσῃ ἡ ἀνάστασις τῶν νεκρῶν τοῦ ἀν-

θρωπίνου γένους ὄλων τῶν γενεῶν τῶν αἰώνων. Ἴδου τί ἐπίστευον οἱ ἀπόστολοι περὶ ἀναστάσεως (Πράξεις τῶν ἀποστόλων κδ'. 15): «Ἐλπίδα ἔχων εἰς τὸν Θεόν, τὴν ὁποίαν καὶ αὐτοὶ οὗτοι προσμένουσιν, ὅτι μέλλει νὰ γίνη ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΝΕΚΡΩΝ, δικαίων τε καὶ ἀδίκων». Ἐπίσης ἴδε: (Α' Κορινθ. ιε'. 20-22). Καί (Ἰωάν. ε'. 28-29). Καί (Α' Θεσσαλονικεῖς δ'. 13-14).

Ἐχοντες τοιοῦτον φιλάγαθον, πολυεύσπλαγχνον, καὶ πολυελεήμονα ΘΕΟΝ, Ὅστις εἶναι ὄλος ἀγάπη, πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ ἔχη μέρος μὲ πῦρ καὶ θεῖον κατάγραμμα διὰ νὰ θασανίζη τὰ τέκνα Του τὰ ἀνυπότακτα αἰωνίως;

Πολλοὶ εἶναι ἀδιόρθωτοι, δὲν ὑποτάσσονται ποτέ· τί καλὸν θὰ ἐξέλθῃ ἐκ τῆς αἰωνίου τυραννίας αὐτῶν; Εἶναι εὐχάριστον νὰ βλέπῃ τις τινὰς νὰ θασανίζωνται αἰωνίως; Ἡ διδασκαλία, ἀγαπητοί, τῶν αἰωνίων θασάνων εἶναι ἀσυμβίβαστος μὲ τὸν Ἅγιον χαρακτήρα τοῦ Ὑψίστου καὶ δικαίως δυνάμεθα νὰ τὴν ὀνομάσωμεν τὴν διδασκαλίαν ταύτην τερατώδη θλασφημίαν κατὰ τοῦ Ὑψίστου.

Εἴθε τὰ ὀλίγα ταῦτα νὰ γίνουσι εὐλογία εἰς πάντας τοὺς ἀναγνώστας τοῦ φυλλαδίου τούτου, εἶναι ἡ ἐπιθυμία ἡμῶν.

